

Skjøtselsplan for Stabbursneset, slåttemark

Porsanger kommune, Finnmark fylke

Gunn-Anne Sommersel

Skjøtselsplan for Stabbursneset, slåttemark

Porsanger kommune, Finnmark fylke

Ecofact rapport: 297

www.ecofact.no

Referanse til rapporten: Sommersel. G.-A., 2013. Skjøtselsplan for Stabbursneset, slåttemark, Porsanger kommune, Finnmark fylke. Ecofact rapport 297, 15 s.

Nøkkelord:

ISSN: 1891-5450

ISBN: 978-82-8262-295-0

Oppdragsgiver: Fylkesmannen i Finnmark

Prosjektleder hos Ecofact: Gunn-Anne Sommersel

Samarbeidspartnere:

Prosjektmedarbeidere:

Kvalitetssikret av: Christina Wegener

Forside: Gammel verdifull slåttemark med vegetasjonstypen fleckmure-sauesvingeleng (G8), Stabbursnes, ved Rohkošjávri, i Porsanger kommune. I bakgrunnen sees bolighuset med en liten hage, i forgrunnen er hoveddelen av enga. Foto: Gunn-Anne Sommersel

www.ecofact.no

INNHOOLD

1	GENERELL DEL – TEKST FRA MILJØDIREKTORATET	1
1.1	SLÅTTEMARKSUTFORMINGER I NORD NORGE	1
1.2	GENERELLE RÅD VED SKJØTSEL OG RESTAURERING AV VERDIFULLE SLÅTTEMARKER	2
1.2.1	<i>Skjøtsel</i>	2
1.2.2	<i>Restaurering</i>	2
2	SPESIELL DEL – UTARBEIDET AV ECOFACT	4
2.1	SØKBARE EGENSKAPER (FOR NATURBASE)	4
2.2	OMRÅDEBESKRIVELSE (FOR NATURBASE OG SOM GRUNNLAG FOR SKJØTSELSPLANEN)	4
2.3	SKJØTSELSPLAN	7
2.3.1	<i>Mål</i>	7
2.3.2	<i>Aktuelle tiltak</i>	7
2.3.3	<i>Utstyrsbehov</i>	8
2.3.4	<i>Oppfølging</i>	8
2.4	KILDER	10
2.5	ORTOFOTO/KART	11
2.6	BILDER	13
2.7	ARTSLISTE	14

1 GENERELL DEL – TEKST FRA MILJØDIREKTORATET

Slåttemarker er arealer som blir regelmessig slått. Semi-naturlig slåttemark, eller såkalt natureng, er slåttemarker som er formet gjennom rydding og lang tids tradisjonell slått. De er ofte overflatelyddet, men ikke oppdyrket og tilsådd i seinere tid, og ikke eller meget lite gjødslet. De blir slått seint i sesongen. Slåttemarkene blir eller ble gjerne høstbeitet og kanskje også vårbeitet. Hvordan slåttemarkene har vært skjøttet varierer noe fra sted til sted og hvor man er i landet. Slåttemark er urte- og grasdominert og oftest meget artsrik. Den kan være åpen eller tresatt.

Tresatte slåttemarker med styvingstrær som blir høstet ved lauving er i dag meget sjeldne. Slike såkalte lauvenger ble gjerne beitet om våren, slått en gang seint om sommeren og høstbeitet. I tillegg ble greinene på trærne høstet til lauvfôr med et tidsintervall på 5-8 år. I gammel tid spilte også myr en viktig rolle som slåttearealer (slåttemyr). De fleste jordvannsmyrene i Norge har tidligere vært slått, men myrslåtten opphørte i stor grad alt for lenge siden og forekom bare noen få steder fram til slutten av 1950-årene. Gjengroingen av slåttemyr går imidlertid gjerne langsomt så flere myrer bærer i dag likevel fortsatt preg av denne høstingen. Det er registrert få lauvenger og slåttemyrer som fortsatt er i hevd.

De ulike slåttemarkene tilhører våre mest artsrike naturtyper med meget stor betydning også for andre organismer enn karplanter. Rundt 70 prosent av våre dagsommerfugler er for eksempel knyttet til åpen engvegetasjon (særlig urterik slåttemark) og en rekke vadefugler bruker strandenger (slått eller beita) som hekkeområder og rasteplasser ved trekk. I tillegg har slåttemarker stor betydning for mange truete beitemarksoppper. Slåttemarker kan ikke erstattes av beitemarker fordi de inneholder vegetasjonstyper og flere arter som ikke opprettholdes av beite. I sammenligning med beitemarker har de høyest artsmangfold per m² og også de største bestandene av flere truete engarter. Gjennom historien har de vært, og vil også i framtiden være, viktige ”levende genbanker”. I tillegg er de bærekraftige økosystemer som har vært et nøkkelement i norsk landbruk i tusener av år. I løpet av 1900-tallet har de imidlertid blitt blant våre mest truete naturtyper.

1.1 Slåttemarksutforminger i Nord Norge

Den store variasjonen i vår slåttemarksvegetasjon i Norge er foreløpig bare delvis kartlagt. I det følgende har vi likevel forsøkt å peke på noen utforminger av slåttemarksvegetasjon som kan sees som karakteriske for Nord-Norge og dermed gir denne regionen et særskilt forvaltningsansvar. Vi gir også eksempler på noen verdifulle lokaliteter.

I Nordland finnes fine dunhavreenger med forekomst av bl.a. rødflangre, brudespore, vill-lin, harerug, fjellfrøstjerne og jåblom på skjellsand. Slik eng er tidligere registrert bl.a. på Kjerringøy, Bodø kommune. Ved Kvarv i Sørfold fantes en annen utforming

av dunhavreeng med arter som gulmaure, gjeldkarve og småengkall (Norderhaug 1988). Boreal slåtteeeng (G7) finnes også i Nord-Norge, men her mangler sørlige arter (Fremstad & Moen 2001). Artsrike kalkenger finnes bl.a. på Skogsholmen i Vega kommune. Skogstorkenebb-ballblomeng (G13) er karakteristisk for Nord-Norge og tidligere registrert bl.a. ved Jarfjorden i Finnmark med forekomst av bl.a. flere marikåpearter, sølvbunke, fjelltimotei, hvitbladtistel, gulaks, ryllik, småengkall og harerug (Norderhaug 1988). Enger med et spesielt artsinventar er finnmarksfrøstjerneeng og silkenellikeng (G9) som er registrert i Talvik og Anarjohka i Alta respektive Porsanger, Lebesby, Tana og Sør-Varanger (Alm et al. 1994, Fremstad & Moen 2001). Eksempler i god hevd finnes sannsynligvis ikke lenger, men svakt gjengrodde enger med mye finnmarksfrøstjerne og/eller russkjeks er registrert. Ved Makkenes i Vadsø finnes fine slåttemarklokaliteter som nå beites. Artsrike rester av tidligere slåttemark i tilknytning til sanddynesystemer (dyneeng W2a,b) finnes fortsatt i Nord-Norge bl.a. i Finnmark. De har imidlertid ikke vært i bruk på lang tid (Vibekke Vange pers. medd.).

1.2 Generelle råd ved skjøtsel og restaurering av verdifulle slåttemarker

1.2.1 Skjøtsel

Beste måten å skjøtte ei gammel artsrik eng på, er å følge opp den tradisjonelle driftsformen, uten gjødsel og med sein slått. Det tradisjonelle slåttetidspunktet har variert noe fra sted til sted avhengig av klima og høyde over havet. Derfor er det viktig å finne ut hva som har vært vanlig på den aktuelle lokaliteten eller i nærområdet fra gammelt av. Slått før 10. juli var imidlertid meget sjeldent!

En bør benytte lett redskap (ljå, tohjuls slåmaskin eller lettere traktor der det er mulig). Graset må bakketørkes/eventuelt hesjes før det fjernes. Bakketørkinga er viktig for at frøene til engartene både skal få modne ferdig og bli liggende igjen på enga når høyet samles sammen og kjøres vekk.

Enkelte steder har engene i tillegg vært beitet, enten vår eller høst eller begge deler. Bare beiting kan imidlertid ikke erstatte slått, men er det eneste mulighet for skjøtsel i en periode, er storfebeiting det mest skånsomme. De velger ikke ut ”godbitene” slik sauene gjør. Beitepresset må i tilfelle ikke være for stort, og en må vente seg noe manuell etterrydding. Der en har tidligblomstrende arter som til eksempel søstermarihånd er det særlig viktig at en unngår vårbeite.

1.2.2 Restaurering

Når det gjelder restaurering av enger som er i gjengroing og utvidelse av eksisterende slåtteeareal er det viktig å ikke sette i gang med mer omfattende restaurering enn det en greier å følge opp med skjøtsel i ettertid.

Dersom det er mange delfelt som skal restaureres, kan det være lurt å ta det trinnvis over flere sesonger. Slik blir det mer overkommelig, og en får en følelse med hvor omfattende de ulike tiltakene er, og hva en kan forvente å få gjennomført per sesong.

Hogst/grovrydding bør helst gjennomføres på frossen og gjerne bar mark, dette for å unngå skader på undervegetasjonen og er samtidig lettvinnt for å få så lav stubbe som mulig. Rydding i snø kan være noe mer tungvinnt, mindre busker og oppslag kan også ryddes på sommeren når det er tørt og mye av biomassen er samlet i bladene.

I slåtteeenger som *ikke* har vært tresatt er det ikke noe poeng å sette igjen noe særlig med trær. Gamle styvingstrær må imidlertid spares. Et og annet lauvtre med fin og vid krone kan og få stå. All gran/furu og fremmede treslag (eksempelvis platanlønn) bør fjernes.

Etter hogst er det spesielt viktig at alt ryddeavfall, kvist, stubber og lignende blir samla sammen og brent på egne steder, og aller helst frakta ut av området. Dette for å unngå unødig oppgjødsling. Ryddeavfall som ligger spredd utover vil ellers fort føre til ny dominans av uønska rask og storvoksen konkurransesterk vegetasjon. Oppflising og spredning av flis i området er av samme grunn ikke å anbefale.

Gjenstående biomasse vil ta opp noe av næringen som frigjøres fra de døde røttene til trær og busker som har blitt ryddet vekk. Dette gir en gjødselseffekt som lett forårsaker oppvekst av uønska nitrogenkrevende arter (som for eksempel bringebær og brennesle). Gradvis gjenåpning er derfor viktig. Gjødslingseffekten sammen med økt lysinnstråling fører gjerne også til en del etterrenning. Det er mest effektivt å slå lauvrenningene i juli, når det er minst energi samla i rotsystemet. Dette faller normalt sammen med slåttetidspunktet. Det kan likevel være nødvendig å rydde lauvrenninger flere ganger utover i første sesongen, og i tillegg året etter.

Osp og or sprer seg ved rotskudd, og rydding kan i mange tilfelle føre til utstrakt renning. Disse kan det derfor lønne seg å ringbarke (sokke). Det bør da skjæres et fem cm bredt band rundt treet nedenfor nederste greina. Det er viktig at snittet er så dypt at all barken forsvinner, slik at transporten av næringsstoff helt sikkert er brutt. Det er lettest å ringbarke om våren. Etter tre somre må de døde trærne fjernes.

Stubber må kappes helt ned til bakken, enten i forbindelse med hogsten eller ved etterrydding på barmark. Større stubber vil gå raskere i forråtning om en skiller barken fra veden med et spett eller lignende, og så stapper jord i mellom. Med unntak av osp og or kan en også unngå renninger på denne måten. Dette kan til eksempel være aktuelt i kanter som hindrer lysinnstråling til slåttemarka.

Problemarter som bringebær- og rosekratt, brennesle, mjøduert eller liknende går normalt ut ved slått, men kan være avhengig av slått flere ganger per sesong i begynnelsen med ljà eller krattrydder. Ev. felt med einstape (bregne) bør slås ned med kjepp (ikke skjæres ned). På denne måten fortsetter bregna med å transportere næring fra røttene, og utarmer så rotsystemet. Den bør så fjernes på høsten.

For mer utfyllende om skjøtsel, restaurering og hevd, se:

Skjøtselsboka for kulturlandskap og gamle norske kulturmarker som finnes på DN's hjemmesider: <http://www.dirnat.no/content/1916/>

2 SPESIELL DEL – UTARBEIDET AV ECOFACT

2.1 Søkbare egenskaper (for Naturbase)

*Navn på lokaliteten	*Kommune	*Områdenummer
Stabburneset	Porsanger	2020-02
ID i Naturbase	*Registrert i felt av:	*Dato
	Gunn-Anne Sommersel	20.07.2012
Eventuelle tidligere registreringer (år og navn) og andre kilder (skriftlige og muntlige)		Skjøtselsavtale Inngått år: Utløper år:
	% andel	% andel
*Hovednaturtype: Slåttemark (D01)	100 %	Utforminger Svak lågurtslåtteeng (D0115) 90 % Svak lågurt slåttefukteng (D0118) 10 %
Tilleggsnaturtyper:		
*Verdi (A, B, C): A	Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.)	

Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11)

Stedkvalitet	Tilstand/hevd	Bruk (nå)			Vegetasjonstyper
< 20 m	x God	Slått		Torvtekt	Frisk/tørr, middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå. Flekkmure-sauesvingeleng (G8)
20 – 50 m	Svak	Beite	x	Brenning	
50 – 100 m	Ingen	Pløying		Park/hagestell	
> 100 m	Gjengrodd	Gjødsling			
	Dårlig	x Lauving			

2.2 Områdebeskrivelse (for Naturbase og som grunnlag for skjøtselsplanen)

Innledning

Gunn-Anne Sommersel fra Ecofact og Iulie Aslaksen besøkte området den 20. juli 2012 i forbindelse med kartlegging av naturtyper i Porsanger kommune (Sommersel, Arnesen og Kristiansen, 2012).

Beliggenhet og naturgrunnlag

Hovedenga på Stabburneset ligger sør for Stabburnselva der den kommer ut av den siste svingen sørover, før den går under hovedveien og løper ut i Porsangerfjorden. Rohkošjávri er sørvest for lokaliteten. Enga er avgrenset av veien i nord, og gjerder eller skog forøvrig. Enga er på ca 37 daa. Jordsmonnet er grunt og fremstår som tørt de fleste stedene, selv om det er noen mindre forsenkninger som er fuktigere, særlig i perioder med høy vannføring. Berggrunnen er middels baserik, løsmassene er fluvial avsetning og solforholdene gode.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper

Naturtypen er slåttemark (D01) med utformingene svak lågurtslåtteeng (D0115) og

svak lågurt slåttefukteng (D0118). Vegetasjonstypen i henhold til Fremstad (1997) kan klassifiseres som Frisk/tørr, middels baserik eng i høyereliggende strøk og nordpå: Flekkmure-sauesvingeleng (G8) med innslag av arter fra Frisk, næringsrik ”natureng” (G13) i fuktigere områder.

Artsmangfold

Området er artsrikt med 55 registrerte arter på selve engarealet i 2012, hvorav 24 av disse regnes som engarter. Det ble ikke registrert rødlistede arter i enga.

De viktigste av engartene som begunstiges av langvarig ekstensiv hevd er ryllik (*Achillea millefolium*), engkvein (*Agrostis capillaris*), kattefot (*Antennaria dioica*), harerug (*Bistorta vivipara*), blåklokke (*Campanula rotundifolia*), slirestarr (*Carex vaginata*), rødsvingel (*Festuca rubra*), enghumleblom (*Geum rivale*), einer (*Juniperus communis*), småengkall (*Rhinanthus minor*).

Ut over dette er det mye av engarter som sauesvingel (*Festuca ovina*), seterrapp (*Poa pratensis* ssp. *alpigena*), engsoleie (*Ranunculus acris*), småsyre (*Rumex acetocella*), engsyre (*Rumex acetosa*), gullris (*Solidago virgaurea*) Spredt inn i mellom fins også nordlig setermjelt (*Astragalus alpinus* ssp. *arcticus*), snøsøte (*Gentiana nivalis*), fjelltimotei (*Phleum alpinum*), flekkmure (*Potentilla cranzii*), ballblom (*Trollius europaeus*) og fuglevikke (*Vicia cracca*). I et fuktigere sig som oversvømmes hver vår, kommer mer storvokste arter inn, som grasløk (*Allium schoenoprasum*), skogstorkenebb (*Geranium sylvaticum*), krypssoleie (*Ranunculus repens*) og vendelrot (*Valeriana sambucifolia*). I mer gjengrodde områder er det mer einer (*Juniperus communis*). I ytterkantene av enga er det kommet inn en del skogsarter, som for eksempel ulike bærlyngtyper.

Bruk, tilstand og påvirkning

Enga har vært slått tidligere. De siste 25 år er det blitt beitet en del, nå av 3-4 hester. Det er gjort en jobb med manuell fjerning av blant annet einer og oppslag av bjørk for omtrent 8 år siden. Geitrams blir plukket manuelt for å holde den nede. Enga ser imidlertid ut til å ha holdt seg godt. Ved hestebeite får man ofte ikke den karakteristiske dannelsen av sølvbunketuer som lett dannes ellers. Det er også god spredning på artene uten den typiske ”klumpingen” av enkeltarter som gjerne kommer på beitemark, og det er godt med blomstrende engarter.

Fremmede arter

Det ble ikke registrert fremmede arter i området.

Kulturminner

Det er flere gamle tufter lengst nord i området.

Skjøtsel og hensyn

For å bevare lokaliteten som en verdifull slåttemark bør skjøtselen av området justeres nærmere tradisjonell hevd i henhold til skjøtselsplanen. Området bør slås med lett

utstyr seint på sommeren. Slått materialet bør bakketørke/hesjes på lokaliteten, for deretter å fjernes ut av området. Legges slått materialet i utkanten av enga, se til at det ikke blir avrenning inn i området. Beite bør skje hovedsakelig etter slått.

Del av helhetlig landskap

Enga er en viktig del av et lite småbruk med bolighus og tilhørende hage, samt en hagemark. Hagemarka er i drift, og er også en verdifull naturtype.

Verdibegrunnelse

Enga er stor med sine 37 daa og det er et nokså høyt antall engarter sett i forhold til at enga er kun intermediært baserik. I tillegg kommer grunntypevariasjon med innslag av fukteng. Dette gir en høy verdi (A) selv om enga har blitt lett beita i nyere tid. Artene i enga er jevnt fordelt i tillegg til at enga er urterik, slik at slåttmarkspreget er fortsatt til stede.

2.3 Skjøtselsplan

Dato skjøtselsplan: 01.01.2014	Utformet av: Gunn-Anne Sommersel	Firma: Ecofact Nord AS
UTM: W35 420558,7786639	Gnr/bnr. Areal (nåværende) 28 daa	Areal etter evt restaurering Del av verneomr 37 daa Nei

2.3.1 Mål

Hovedmål for lokaliteten: Bevare og styrke slåttemarkskvalitetene i området.

Konkrete delmål:

- Legge om til slått av arealet med beite først etter slåtten.
- Restaurere delområde 02 slik at det kan gjennomføres årlig slått.

Eventuelle spesifikke mål for delområde(r):

Tilstandsmål arter:

Mål for bekjempelse av problemarter/gjengroing:

Fjerne einer fra slåttemarken.

2.3.2 Aktuelle tiltak

Generelle tiltak	Prioritering (år)	Antall daa/m	Kontroll (dato)
<u>For å nå målet om å bevare og styrke slåttemarkskvalitetene:</u> Enga bør brukes som beite kun etter den årlige slåtten Gjennomføre årlig slått uten bruk av tunge maskiner. <ul style="list-style-type: none">• Tohjulstraktor med slåttekriver kan brukes• Slåttetidspunkt nærmest mulig det tradisjonelle, oftest seint på sommeren slik at de blomstrende plantene rekker å sette frø.• Bakketøking eller hesjing av høyet• Høyet må rakes sammen og fjernes etterpå, høy som ligger igjen gjødsler området• Unngå å gjødsle området	2014		2015

Aktuelle restaureringstiltak ut over de generelle	Prioritering (år)	Antall daa/m	Kontroll (dato)
--	------------------------------	-------------------------	----------------------------

For å nå målet fjerning av eier:

- Det beste er om man kan fjerne buskene på sommeren, da blir det mindre næring tilbake i rota for å lage nye skudd 9 daa
- Mindre busker kan man forøke å få opp med rota
- Buskene bør ellers kappes så langt ned mot rota man kommer, slik at det blir mulig å slå etterpå.
- Slått bør gjennomføres raskest mulig etter restaurering
- Alt avkappet materiale bør fjernes ut av området.

Aktuelle årlige skjøtselstiltak, ut over de generelle:	Prioritering (år)	Antall daa/m	Kontroll (dato)
---	------------------------------	-------------------------	----------------------------

Ingen

2.3.3 Utstørsbehov

2.3.4 Oppfølging

Skjøtselsplanen skal evalueres innen, ___ år:

Behov for registrering av spesifikke artsgrupper:

Tilskudd søkt år:

Søkt til:

Tilskudd tildelt år:

Tildelt fra:

Skjøtselsavtale parter:

ANSVAR:

Person(-er) som har ansvar for iverksettelse av skjøtselsplanen

2.4 Kilder

Direktoratet for naturforvaltning (2007). Kartlegging av naturtyper – Verdisetting av biologisk mangfold. DN-håndbok 13, 2. utgave 2006 (oppdatert 2007).

Fremstad, E. (1997): Vegetasjonstyper i Norge. NINA Temahefte 12: 1-279.

Fremstad, E. og Moen, A. (red.) 2001. Truete vegetasjonstyper i Norge. – NTNU Vitenskapsmuseet Rapp. bot. Ser. 2001-4: 1-231.

Lid, J. og Lid, D.T. (2007). Norsk flora. Oslo: Det norske samlaget.

Miljødirektoratet:

Utkast til nye faktaark 2013 (www.dropbox.com/sh/5t9ioygg3uyubxl/zAE6LulSfs)

Sommersel, G.-A., Arnesen, G., Kristiansen, G. 2012. Kartlegging av naturtyper i Porsanger kommune, Finnmark fylke. Ecofact rapport 256, 153 s.

www.artsdatabanken.no

2.5 Ortofoto/kart

Figur 1. Kart som viser lokalitetens plassering på Stabbursneset ved Porsangerfjorden, Porsanger kommune.

Figur 2. Ortofoto som viser slåttemarkenes plassering i terrenget på Stabbursneset, Porsanger kommune.

Figur 3. Ortofotogram som viser avgrensning av lokaliteten. Delområde 01 er restaurert (einer og geitrams er fjernet), delområde 02 er ikke restaurert, og er noe mer preget av gjengroing. Begge områdene har vært i bruk som beitemark, de siste årene med 3-4 hester. Området har likevel fortsatt slåttemarkspreg.

2.6 Bilder

Figur 4. Restaurert slåttemark med utforming svak lågurt slåtteeeng (D0115) på Stabbursneset i Porsanger kommune. I forsenkningen i bakre deler av bildet er det fuktigere, og utformingen er svak lågurt slåttefukteng (D0118). Enga ble holdt åpen av hest på beite da bildet ble tatt. Foto: Gunn-Anne Sommersel

Figur 5. Slåttemark med utforming svak lågurt slåtteeeng (D0115) på Stabbursneset i Porsanger kommune. Her vises den delen som ikke er restaurert, med en del einer og bjørkeoppslag som er fjernet i de resterende delene av enga. Enga blir beitet av hest. Foto: Gunn-Anne Sommersel

2.7 Artsliste

Vitenskapelig navn	Norsk navn
<i>Achillea millefolium</i>	rylлик
<i>Agrostis capillaris</i>	engkvein
<i>Alchemilla</i> sp.	marikåpe
<i>Allium schoenoprasum</i> ssp. <i>sibiricum</i>	sibirgrasløk
<i>Antennaria dioica</i>	kattefot
<i>Astragalus alpinus</i> ssp. <i>arcticus</i>	nordlig setermjelt
<i>Betula pubescens</i>	bjørk
<i>Bistorta vivipara</i>	harerug
<i>Calamagrostis phragmitoides</i>	skogrørkvein
<i>Caltha palustris</i>	bekkeblom
<i>Campanula rotundifolia</i>	blåklokke
<i>Cerastium fontanum</i>	vanlig arve
<i>Chamaepericlymenum suesicum</i>	skrubbær
<i>Chamerion angustifolium</i>	geitrams
<i>Deschampsia cespitosa</i>	sølvbunke
<i>Empetrum nigrum</i>	krekling
<i>Equisetum arvense</i>	åkersnelle
<i>Euphrasia wettsteinii</i>	fjelløyentrøst
<i>Festuca ovina</i>	sauesvingel
<i>Festuca rubra</i>	rødsvingel
<i>Filipendula ulmaria</i>	mjørdurt
<i>Gentiana nivalis</i>	snøsøte
<i>Geranium sylvaticum</i>	skogstorkenebb
<i>Geum rivale</i>	enghumleblom
<i>Hieracium</i> sp.	sveve
<i>Hierochloë odorata</i>	marigras
<i>Juniperus communis</i>	einer
<i>Linnaea borealis</i>	linnae
<i>Phleum alpinum</i>	fjelltimotei
<i>Poa pratensis</i> ssp. <i>alpigena</i>	seterrapp
<i>Potentilla crantzii</i>	flekkmure
<i>Pyrola rotundifolia</i>	legevintergrønn
<i>Ranunculus acris</i>	engsoleie
<i>Ranunculus repens</i>	krypsoleie
<i>Rhinanthus minor</i>	småengkall
<i>Rubus arcticus</i>	åkerbær
<i>Rumex acetosa</i>	engsyre
<i>Rumex acetosella</i>	småsyre
<i>Salix myrsinifolia</i> ssp. <i>myrsinifolia</i>	svartvier
<i>Saussurea alpina</i>	fjelltistel
<i>Silene acaulis</i>	fjellsmelle
<i>Silene dioica</i>	rød jonsokblom

Vitenskapelig navn	Norsk navn
Solidago virgaurea	gullris
Sorbus aucuparia	rogn
Stellaria graminea	grasstjerneblom
Taraxacum sp.	løvetann
Trientalis europaea	skogstjerne
Trollius europaeus	ballblom
Urtica dioica	nesle
Vaccinium myrtillus	blåbær
Vaccinium uliginosum	blokkebær
Vaccinium vitis-idaea	tyttebær
Valeriana sambucifolia	vendelrot
Veratrum lobelianum ssp. misae	finnmarksnyserot
Vicia cracca	fuglevikke